

DŘEVÁK

Devátáci cvičí přijímací testy,
dohánějí všechny své resty.
Když v pondělí do třídy s papíry vcházím,
na jejich znalosti vsázím.
Říkám si: „Budou nadšení,
písemka pro ně bude zpestření.“
Avšak ejhle, u nich nelibost nacházím,
že s testem zase přicházím.
Editka řasy si maluje,
Markétka u svačiny zevluje,
Adam, ten se nudí,
Honzík mě svými vtípký prudí,
Vilda mlčí a nelibě se tváří,
Semík v lavici jen září,
nejspíš ještě v myšlenkách na „kompu“ paří.
Markétka s Janičkou připraveny jsou,
z písemky nahlas se radujou.
Ríša na židli se houpe,
Milda oříšky křoupe,
Honzík dělá, že tu není,
Natálka v poslední lavici tiše pění,
Nikča se pomalu probouzí ze svého snění,
9. B se prostě přijímaček nebojí,
„Češtinu i matiku, to zvládnem obojí,“
prohlašuje Ad'a zvesela,
starosti s nepřijetím na střední si nikdo nedělá.

Badatelský kroužek není pro fajnovky

Tento školní rok se objevily nové kroužky a mezi nimi i badatel. Školní rok se pomalu blíží ke konci a my můžeme již trochu zhodnocovat. Pro většinu dětí je kroužek dle jejich slov super. Pro mě jako vedoucí kroužku je největší odměnou, když se přijdou pochlubit, že si to zkoušeli znovu a znovu i doma. Tímto se omlouvám rodičům, neboť občas to není čistá práce!

Pro čtenáře příkládám zatím nejoblíbenější pokus: Neneutonovská kapalina alias podivná kapalina

Co budete potřebovat: mísu, 125 g škrobu v kelímku, 100 ml vody v kelímku (je nutné dodržovat velmi přesně poměry), lžice – prostě smíchej a míchej a pozoruj.

NÁRODNÍ KOLO SOUTĚŽE VE FINANČNÍ GRAMOTNOST ... aneb naši žáci se ve světě financí neztratí

V pátek 22.března se žáci naší školy zúčastnili národního kola soutěže European Money Quiz ve finanční gramotnosti. Loni jsme se soutěže účastnili poprvé a paní učitelka Klimecká žákům pevně věřila, že obhájí krásné 40. místo.

Soutěž probíhala opět online, prostřednictvím aplikace Kahoot. Jenže v Kahootech nejde jen o správnost odpovědí, ale také o rychlost. Žáci drželi nervy na uzdě, neboť už jsou ostřílenými hráči. Nervózní byla tentokrát hlavně paní učitelka. Když viděla, jak naskakují počty soutěžních dvojic z celé České republiky a jak jejich počet přesáhl 370, prohlásila, že bude úspěch probojovat se do první stovky!

Jelikož se výsledky objevují po každé zodpovězené otázce, slavili jsme během nejnepínavější dvacetiminutovky hned několikrát, neboť nejúspěšnější dvojice z naší školy, Jana Kubová a Adam Krutil, žáci 9.B, si po několika otázkách stále držela šesté místo. Konečný výsledek bylo krásné 7. místo v národním kole! Nutno podotknout, že soutěžící na 2. místě měli stejný počet správných odpovědí jako Janča a Adam. Co bylo tedy tím krůčkem na stupně vítězů? Právě rychlost v klikání odpovědí.

Výsledek 7. místo z 370 soutěžících si zaslouží obrovskou gratulaci. Jančo a Adame, děkujeme Vám za skvělou reprezentaci naší školy.

Děkujeme za reprezentaci i dalším soutěžícím: Vojtovi Bartoškovi a Vojtovi Smajdorovi ze 7. třídy, Andrejce Doležalové a Vojtovi Petříkovi z 8. třídy a Agátě Arbanové a Matyáši Němcovi z 9.A.

Chudák Horymír

Chudák Horymír

Prohánět se na Šemíkovi, skákat přes hradby, uhánět k Neumětelům a drze odmítat knížeti Křesomyslovi, to by vladyku Horymírovi šlo! Přejme mu nějakou tu legraci, vždyť má svátek jen jednou za čtyři roky, tedy **29. února**. Nemůžeme se pak divit, že je

v zemi zdejší jen 160 Horymírů.

Toto zvláštní datum nám přináší jen přestupné roky a den navíc má za úkol vyrovnat rozdíl délek kalendářního a tropického roku. Možná jste nevěděli, že jeden den každý čtvrtý rok přidávali už ve starém Egyptě, konkrétně od roku 238 před našim letopočtem. 29. únor byl od té doby jen 566krát.

Vilém a Honza využili magického data a Horymírův svátek oslavili v archaickém oděvu důstojných pedagogů z let minulých **v roli ředitelů školy.** NK

Suplovaná hodina v šesté třídě

Protože se my, učitelé, snažíme i suplované hodiny udělat přínosnými, v těchto hodinách učíme. Žáci z toho samozřejmě nejsou nadšení, přiznejme si, taky jsme měli jako děti rádi ty hodiny, ve kterých se nemusely plnit žádné úkoly, nicméně pokud vymyslíte tvůrčí náplň, mohou vzniknout moc pěkné práce 😊.

Úkolem šestáků bylo vymyslet náhodné slovo, každý žák řekl jedno podstatné jméno, přídavné jméno nebo sloveso, a tak nám tabuli za chvíli zdobilo 18 slov. Žáci samozřejmě vymýšleli co nejparadoxnější slova, to ale ještě netušili, co je čeká. Následně totiž měli vymyslet příběh, který tato slova bude obsahovat.

Sami se můžete přesvědčit, jak se jim to povedlo 😊.

Divný sen

Dneska jsem se jako obvykle probudil ze spánku. Šel jsem se podívat z okna a nevěřil jsem vlastním očím. Viděl jsem tři modře zbarvené stromy, ale na nich nebyla kočka, která tam sedává obvykle. Rychle jsem vyběhl na naši zahradu, tam jsem viděl skákat kočku na trampolíně. Sousedův pes se tak choval divně. Místo obojku měl hodinky. Na silnici to taky vypadalo zvláštně, protože na motorkách jezdily opice. Rozhodl jsem se zajít do obchodu. Přecházím silnici, dívám se doleva...a vidím auto. To auto řídí ježek!! Auto začalo troubit. Lekám se, otravný zvuk. To není klakson auta, to je budík. Budím se zpocený a jsem rád, že to byl jen divný sen.

Standa Janota

Ježek kupuje novou postel

Ježci to se spaním nemají snadné. A nemají to snadné zejména jejich postele. Dokážete si vůbec představit, kolik bodlin píchá každou noc takovou postel? A tak se není čemu divit, že ježek potřeboval novou. Rozhodl se, že si pro ni zajede na motorce do Ikey. Říkal si, že to bude pohodová cesta tam a zpět, ale po chvíli uklouzl na olejové

skvrně a narazil do stromu. Ježek vystrašeně vstal a rozhlížel se kolem sebe. Zkontroloval všechny části svého těla, vše bylo na svém místě. Koukl na hodinky a říká si: „To je hodin, jak to stihnu?“

Rozhodl se, že poběží, jenže za chvíli byl celý zadýchaný a růžový. Napadlo ho, že začne stopovat. Za chvíli zastavilo nějaké auto. Řidič byl velmi ochotný a ježka svezl. Ježek si koupil novou postel a začal radostí skákat. Těžko říct, jak dlouho mu radost vzhledem k jeho bodlinám vydrží.

Oliver Jantula

Lyžák

Když jsme se rozhodovali, zda jet letos na lyžařský a snowboardový výcvik, nečekali jsme, že v polovině února nebude sníh, tudíž nás čtyřicet odvážných, naivních a nadšených dobrodruhů toužících po nevšedních sportovních zážitcích natěšeně kývlo na nabídku a začali jsme usilovně shánět vybavu.

Když jsme po celé rodině sehnali potřebné vybavení (některé tety se divily, že po roce voláme 😊), nalodili jsme se do autobusu a netrpělivě vyhlíželi sníh. S přibývajícimi kilometry naše nadšení sláblo. Bílá peřina nikde! Dokonce ani v místě ubytování, které bylo mimochodem moc fajn (hlavně to jídlo 😊), nebylo po sněhu ani památky. Naštěstí je paní učitelka Kyndrová nejen akční, ale také schopná a zvládla nám zajistit výcvik na Karlově.

První den byl hrozný. Většina z nás na lyžích či snowboardech stála poprvé, přičemž slovo STÁLA je hodně nadsazené. Více jsme leželi, seděli a padali 😊. Nicméně všichni naši instruktoři byli shovívaví a trpěliví a uklidňovali nás, že začátky jsou nejtěžší a že za týden z nás budou téměř profíci. A fakt měli pravdu! Přes nepřízeň počasí se nám opravdu pomalu a jistě podařilo na našich zařízeních nejen stabilně stát, ale také s nimi pohybovat tam, kam jsme potřebovali. Na konci kurzu už všichni z nás sjeli slalom, což jsme považovali za velký úspěch.

Netrávili jsme ovšem čas pouze na svahu, večer jsme hrávali skvělé hry, ve kterých nutně musel vítězit některý ze soutěživých chlapců, nejčastěji Laďa Vyhňák 😊. Ovšem nejen večerní fyzické soutěže nám mohly zaručit úspěch. Třeba holky pravidelně vyhrávaly v úklidu pokoje 😊.

Měli jsem skvělou partu s pohodovými vedoucími a moc jsme si týden strávený na horách užili.

Lyžaři a snowboardáci

Lyžák očima sedmáků

Sníh došel

Studený byl letos leden.
Mohl přijít ještě jeden,
protože už v únoru
teploty šly nahoru.

S tím jsou ovšem potíže,
vždyť máme jet na lyže!
Na čem budem' spolu
jezdit z kopce dolů?

Co to počasí tropí?
Po sněhu ani stopy.
Lyžaři poslali pozdrav z dálky:
Přijeli jsme sem na fialky.

Prozradím konec příběhu -
přece jen jezdili po sněhu.

Lyžák očima sedmáků

Kufry, lyže, snowboardy,
ať už jedem na hory!
Autobus konečně vyjel,
do Budišova přijel.
Na svahu i v autobuse
řádili jsme v jednom kuse.
Adéla Mikešková

„První tři dny jsme se učili lyžovat. Někomu to šlo rychleji, jinému, třeba mně, pomaleji. Za tři dny se toho zkrátka moc nenaučím. Potřeboval bych týdny praxe,“ svěřil se Vojta Bartoška.

Sníh si užíváme ji mimo lyžařský výcvik

Na lyže jen s jazykovou výbavou

Jednoho dne táta povídá: „Holky, chtěly byste jet se mnou a s babičkou do Itálie na lyže?“ Byly jsme zaskočené, ale nakonec jsme souhlasily. Cestou v autobusu babička vytasila plné krabičky jídla, ale my jsme byly vzrušené z nového zážitku, a tak jsme odmítly. Zato táta si dal do nosu.

Čekalo nás celodenní lyžování na krásných sjezdovkách.

Když už jsme pomalu končili, ujela mi náhle lyže na ledě. Spadla jsem a lyže se mi bohužel nevypla. Noha se mi zkroutila a ještě se mi zabodly zuby (ne moje vlastní) do ledu a tím jsem to celé pohřbila. Nejprve ke mně přijela sestra, pak táta a nakonec babička. Začali mi pomáhat, ale mně nešlo vstát. V pravé noze mi cukalo a nebylo ani pomyslení, že bych pokračovala v jízdě.

Když bílo na svahu žádné není,
pomůže umělé zasněžení.

NK

Naštěstí mám tu nejlepší sestru na světě, protože kdyby mi anglicky nezavolala pomoc, asi bych tam ležela doteď. Jsem jí moc vděčná, protože zařídila, aby pro mě přijel pán na sněžném skútru a odvezl mě na stanici. Naštěstí jsme neměla nohu zlomenou, ale celé lyžování tím pro mě skončilo.

Aneta Spáčilová

Škola v přírodě

V pondělí 4. 3. vyrazili dobrovolníci čtvrté a osmé třídy na školu v přírodě do Chaloupek, které se nacházejí u vesnice Kněžice. Všichni byli nejen nadšení, ale také nervózní z toho, co je tam čeká.

Nejprve jsme jeli vlakem do Brna a potom nasedli na další vláček, který nás dovezl do Okříšek, odkud nás měla čekat náročná cesta až na Chaloupky. Naštěstí se pan ředitel smiloval a zajistil nám odvoz krosen a batohů autem. Zbaveni přebytečných zavazadel jsme podstoupili cestu, která nebyla jen dlouhá, ale také namáhavá a dobrodružná.

Když jsme přišli na Chaloupky, jediné, co nás všechny zajímalo, byl oběd. Po něm jsme si všichni vybalili a nachystali se na program. Hráli jsme hru, v rámci níž jsme měli prozkoumat celé Chaloupky a pak najít předměty, které byly vyfocené a nalepené na dveřích nebo položené na stole. Po programu byla večeře a po večeři se předávaly diplomy těm, kteří si je vysloužili za splnění výjimečných událostí při naší cestě.

Druhý den samozřejmě nemohla chybět rozcvička. Po rozcvičce jsme se učili rozdělávání ohně v přírodě. Sice přšlo, ale nikoho to neodradilo. Zkoušeli jsem také založení plamene křesadlem. Prvně pomocí kapesníčku a potom pomocí březové kůry. Odpoledne jsme stříleli z luku a hráli hry.

Ve středu dobrovolníci mohli nakrmit zvířátka a po snídani si zajít do obchůdku. Následně jsme se rozdělili na dvě skupinky. Ta první šla vyrábět korálky a jiné dárečky pro své maminky, ta druhá se šla učit kovat.

Ve čtvrtek kupodivu nebyla rozcvička, ale to nikomu nevadilo. Všichni se totiž chystali na celodenní výlet. Opět jsme se rozdělili na dvě skupinky dle toho, v jaké jsme fyzické kondici. První skupinka šla méně náročnou cestu. Ta druhá, kde jsem byla také já, šla na zříceninu Rokštejn, díky čemuž jsme ušli téměř 20 km.

V pátek byl program jen dopoledne, kdy jsme hledali poklad. Rozdělili jsme se do tří týmu, které měly v čele jednoho kapitána. Zde jsme my, holky z osmé třídy, využily toho, že jsme starší, a staly jsme se vedoucími jednoho z týmů. Zbytek členů jsme losovaly, aby hra byla spravedlivá. Byla to základní soutěž, ale nakonec všechny týmy dokázaly uspět. Po obědě jsme museli opustit Chaloupky a vydat se na dlouhou cestu zpět.

Všichni jsem celý týden přežili a náramně si jej užili.

Marie Holotíková

Návštěva z Domaželic

V pátek 23. února se za námi přijeli podívat naši budoucí spolužáci z Domaželic. Moc jsme se těšili, až se seznámíme.

Strávili s námi dvě skvělé hodiny. První hodinu jsme se trochu seznámili, zahráli jsme si hry v kruhu, ve skupinách jsme odpovídali na otázky a luštili slova. Ze začátku byli naši návštěvníci zamlklí, stydliví, ale postupně se začali zapojovat a hodina utekla jako voda. Ještě před koncem hodiny si pro nové spolužáky přišel pan ředitel s paní zástupkyní, aby si prohlédli školu, učebny a vše, co je zajímavé. Další hodinu jsme měli tělocvik, kde jsme se všichni docela vyblbli. Hodinu jsme zakončili turnajem ve vybíjené.

Bylo skvělé poznat nové spolužáky před tím, než začne nový školní rok. Máme společné zájmy a doufáme, že se budeme skvěle doplňovat a budeme si navzájem pomáhat. Těšíme se na společné školní roky a na to, co nás čeká.

žáci 5. třídy s paní uč. Kubálkovou

Když sedmáci zlobí

Pomoc psychologů

Že dospívání není procházka růžovým sadem, ví každý učitel a rodič. Jak už je ostatně zvykem, sedmáci se nám splášili. To by nebylo nic neobvyklého, ale letos bylo jejich chování skutečně tak „výživné“, že jsme museli požádat o pomoc zvenčí. Až čas ukáže, zda cíl intervenčních aktivit pochopili a vzali si k srdci. Zatím to vypadá, že mladí kohoutci od neustálého vzájemného napadání, drzého vyrušování, zákeřného záchodového vandalismu a dalších aktivit hodných tříletého děcka, třeba bouchání do dveří, nehodlají upustit. Týmová spolupráce jim jde skutečně skvěle, ale jen když jiným otravují život, obtěžují nebo zdržují. Jo, a pak taky když zbaběle zapírají. Myslíte, že jim jednou dojde, jak byli tristní?

PS. A to „tristní“ si najděte ve slovníku.

NK

Do třídy ráno vešli jsme,
dvě osoby uviděli jsme.
Sedáme do lavic a sklesli jsme
rozdaly papíry, prý: Podepište se...

Dominik Petřík

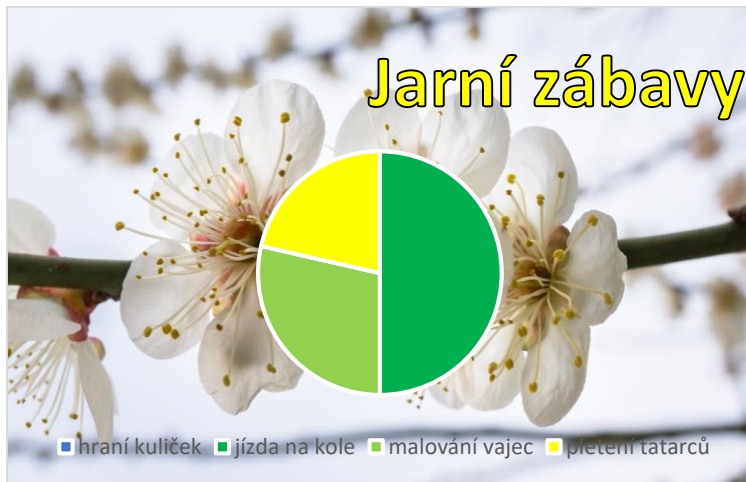
„Rozdělili nás do skupin, přičemž já jsem byla se samými kluky. Měli jsme napsat, co máme společného, ale kdykoli se kluci shodli, že se jejich zájmy shodují, měla jsem to vždycky jinak, což kluky děsně štvalo, a tak jsme se nakonec neshodli.

V další hře jsem měla strach, že mi vyberou nějakou otázku, na kterou nebudu mít odpověď. Třeba: „Kdybys mohla ve škole cokoli změnit, co by to bylo?“

Pak paní psycholožka vysypala na zem dřevěné kostky a hned nám vysvětlila, o co jde. Bez jakýchkoli řečí a domlouvání jsme měli postupně libovolně skládat dřevěné kostičky, až vznikne nějaké společné dílo. Já se sestrou a spolužačkou jsme vystavely docela slušnou konstrukci, jenže jeden z kluků do ní kostkou hodil, a tak konstrukci poničil. Přesto jsme stavbu dokázali zachránit. ... Jenom doufám, že se spolupráce v našem kolektivu zlepší.“

Andrea Spáčilová

Zábava

Jarní zábavy milují všichni, komu dělá dobře pohyb na zdravém vzduchu. Ptali jsme se našich teenagerů, které legrace se nejraději účastní. Vede **jízda na kole**, která ovšem přináší nejrůznější problémy v podobě „silničního lišeje“ nebo roztržené nohavice. Není nijak podivné, že do **hraní kuliček** se dnešní mládež nepouští zrovna nadšeně.

Jak dobře znáš naši školu a své spolužáky?

Dokážeš odpovědět na tyto otázky?

Kdo učí letošní prvňáčky (jméno)?

Napiš jméno paní vychovatelky, která čeká miminko:

Na který den v týdnu letos vycházel 29. únor?

Kdo byl vedoucí letošního lyžařského a snowboardového kurzu?

Která paní učitelka (příjmení) chodí do práce první?

Kdo vede ranní družinu?

Jakému sportu se rekreačně věnuje paní učitelka ze 4. třídy (nápověda: při tomto sportu je třeba karimatka):

Jakou barvu třídních mikin má 9. A a 9. B?

Jak se jmenují dvojčata ze sedmé třídy

Jak se jmenuje vesnice, kde byli čtvrtáci a osmáci na škole v přírodě?

2. část

